

Arrest

nr. 86 045 van 22 augustus 2012
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Iraanse nationaliteit te zijn, op 16 april 2012 hebben ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 23 maart 2012 houdende de weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op de beschikking van 14 juni 2012, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 18 juli 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MILOJKOWIC.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die *loco* advocaat A. HENDRICKX verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat A. VAN DE VELDE, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 22 maart 2012 dienden verzoekers een tweede asielaanvraag in. Op 23 maart 2012 werden deze niet in overweging genomen en aan verzoeker en verzoekster een bijlage 13^{quater} betekend. Het betreft de thans bestreden beslissingen.

De bestreden beslissing genomen in hoofde van verzoeker luidt als volgt:

“Gelet op artikel 51/8. eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de . vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, gewijzigd door de wetten van 6 mei 1993, 15 juli 1996 en 15 september 2006;

Overwegende dal

de persoon die verklaart te helen S. M. H. (...)

geboren te (...), op (in) (...)

en van nationaliteit te zijn : Iran

die een asielaanvraag heeft ingediend op 22/03/2012 (2)

Overwegende dat de betrokkene op 17 september 2010 een eerste asielaanvraag indiende en haar dossier op 15 oktober 2010 werd overgemaakt aan het Commissariaat Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen. Overwegende dat het Commissariaat Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen op 23 december 2011 een beslissing nam tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire bescherming. Overwegende dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op 12 maart 2012 een arrest velde tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire bescherming. Overwegende dat de betrokkene op 22 maart 2012 een tweede asielaanvraag indiende waaruit blijkt dat zij niet terugkeerde naar haar land van herkomst. Overwegende dat de betrokkene een vonnis dd. 02/11/2011-03/11/2011, een getuigenverklaring dd. 18/01/2009 en een attest over vrijlating op borg dd. 15/09/2011 naar voren brengt waarbij opgemerkt moet worden dat de betrokkene deze documenten reeds naar voren had kunnen brengen tijdens de behandeling van haar eerste asielaanvraag. Overwegende dat de betrokkene opnieuw ingaat op haar vrees waarbij opgemerkt moet worden dat deze motieven terugslaan op redenen die de betrokkene gehad zou hebben om haar land van herkomst te verlaten, dat aan deze motieven geen geloof werd gehecht door de Belgische asielinstanties. Overwegende dat de betrokkene een attest van inschrijving van de gemeente van een kind naar voren brengt waarbij opgemerkt moet worden dat dit enkel is wat het is, een attest dat de betrokkene zich met een kind heeft aangemeld in een Belgische gemeente. Overwegende dat de betrokkene geen nieuwe gegevens naar voren brengt dat er, wat haar betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève of voor een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980. De bovenvermelde aanvraag wordt niet in overweging genomen.

De bovenvermelde aanvraag wordt niet in overweging genomen.

In uitvoering van artikel 71/5 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, gewijzigd door de koninklijke besluiten van 19 mei 1993, 11 december 1996 en 27 april 2007, wordt genoemd het bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 (dertig) dagen."

De bestreden beslissing genomen in hoofde van verzoekster luidt als volgt:

"Gelet op artikel 61/8, eerste 8d. van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, gewijzigd door de wetten van 6 mei 1993, 15 juli 1996 en 15 september 2006:

Overwegende dat

de persoon die verklaart te heten G. F. F. (...)

geboren te (...), op (in) (...)

en van nationaliteit te zijn : Iran

die een asielaanvraag heeft ingediend op 22/03/2012 (2)

Overwegende dat de betrokkene op 17 september 2010 een eerste asielaanvraag indiende en haar dossier op 15 oktober 2010 werd overgemaakt aan het Commissariaat Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen. Overwegende dat het Commissariaat Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen op 23 december 2011 een beslissing nam tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire bescherming. Overwegende dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op 12 maart 2012 een arrest velde tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire bescherming. Overwegende dat de betrokkene op 22 maart 2012 een tweede asielaanvraag indiende waaruit blijkt dat zij niet terugkeerde naar haar land van herkomst. Overwegende dat de betrokkene een vonnis dd. 02/11/2011-03/11/2011, een getuigenverklaring dd. 18/07/2009 en een attest over vrijlating op borg dd. 15/09/2011 naar voren brengt waarbij opgemerkt moet worden dat de betrokkene deze documenten reeds naar voren had kunnen brengen tijdens de behandeling van haar eerste asielaanvraag. Overwegende dat de betrokkene opnieuw ingaat op haar vrees waarbij opgemerkt moet worden dat deze motieven terugslaan op redenen die de betrokkene gehad zou hebben om haar land van herkomst te verlaten, dat aan deze motieven geen geloof werd gehecht door de Belgische asielinstanties. Overwegende dat de betrokkene een attest van inschrijving van de gemeente van een kind naar voren brengt waarbij opgemerkt moet worden dat dit enkel is wat het is, een attest dat de betrokkene zich met een kind heeft aangemeld in een Belgische gemeente. Overwegende dat de betrokkene geen nieuwe gegevens naar voren brengt dat en, wat haar betreft, ernstige aanwijzingen

bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève of voor een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980.

De bovenvermelde aanvraag wordt niet in overweging genomen.

In uitvoering van artikel 71/5 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, gewijzigd door de koninklijke besluiten van 19 mei 1993, 11 december 1996 en 27 april 2007, wordt genoemde het bevel gegeven hal grondgebied te verlaten binnen 30 (dertig) dagen.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoekers voeren een enig middel aan dat luidt als volgt:

“A. Gegrondheid

1. Schending van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen. De bestreden beslissing van de DVZ maakt een bestuurshandeling uit zodat deze overeenkomstig de wet op de uitdrukkelijke motivering dient te worden gemotiveerd. De DVZ dient zijn beslissingen op gemotiveerde wijze te nemen, hetgeen niet gebeurd is in casu. Het Hof van Cassatie heeft geoordeeld naar aanleiding van de schending van het grondwettelijk principe inzake motivering van rechterlijke beslissingen dat de motivering een wezenlijke waarborg tegen willekeur is en als bewijs geldt van het feit dat opgeworpen middelen werden onderzocht (Cass. 12 mei 1932, Pas. 1932, 1, 166). Dit principe werd eveneens in de grondwet opgenomen onder artikel 149 G.W.. De betwiste beslissing voldoet zelf niet aan de motiveringsvereiste omschreven in de formele motiveringswet en in andere rechtsbronnen (Arbeidshof Gent, 14 december 1994, RW, 1995-96, 49). Dat dit niet gebeurd is, of minstens zeer gebrekkig, zal blijken uit de hierna opgesomde vergissingen in de bestreden beslissing van de DVZ.

2. De onjuiste, gebrekkige of ontbrekende motivering van de bestreden beslissing van de DVZ in het licht van de Wet van 29 juli 1991. Verzoekende partij kan niet akkoord gaan met de motivering zoals voormeld, aangezien deze een schending uitmaakt van de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de motivering van bestuurshandelingen. De gemachtigde van de minister achtte het gepast in voorliggend dossier over te gaan tot een weigering tot in overwegingname van een vluchtelingenverklaring na een zeer summier onderzoek. De gemachtigde van de minister heeft geen rekening gehouden met de door verzoeker neergelegde stukken zijnde:

- een vonnis van 02/11/2011-03/11/2011*
- een getuigenverklaring van 18/07/2009*
- een attest over vrijlating op borg van 15/09/2011.*

De Dienst Vreemdelingenzaken stelt dat de neergelegde documenten reeds naar voren hadden kunnen gebracht worden tijdens de eerste asielaanvraag van verzoekers. Verzoekende partij deelt mee dat zij deze stukken slechts hebben ontvangen nadat de eerste asielaanvraag gesloten werd. Zij konden deze documenten onmogelijk eerder verkrijgen. Deze documenten werpen een heel ander licht op de zaak en kunnen aantonen dat de asielinstanties zich vergist hebben tijdens hun eerste asielaanvraag. Het verdrag van Genève is een verdrag met humanitaire doelstellingen. Men dient rekening te houden met de moeilijke situatie waarin een asielzoeker zich bevindt. Voor wat betreft de bewijsvoorwaarden dient men dus rekening te houden met het feit dat het niet zo gemakkelijk is contact te nemen met het thuisland en niet gemakkelijk is documenten te verkrijgen. Het ligt buiten de wil van verzoekers dat voormelde documenten pas zo laat werden opgestuurd. Nochtans zijn het zeer belangrijke stukken in het kader van hun asielrelaas. De tweede asielaanvraag had daarom onderzocht moeten worden en men had verzoekers niet met een pennentrek mogen wegsturen. De tweede asielaanvraag van verzoekers werd duidelijk niet ernstig genomen. De gemachtigde van de minister dient de waarheidsgetrouwheid van verzoekers te evalueren en een evaluatie te maken van alle stavingsstukken die werden overgemaakt. Hij dient daarbij aan verzoekers het voordeel van de twijfel te gunnen om alle objectieve en subjectieve criteria die aan de basis liggen van elk individueel geval bloot te leggen. Verzoekers hebben in elk geval hun plicht gedaan. De verzoekers dienen immers de waarheid te spreken en hun medewerking te verlenen aangaande een reconstructie van de feiten.”

2.2. Waar verzoekers verwijzen naar de rechtspraak van het Hof van Cassatie inzake de motivering van rechterlijke beslissingen en naar artikel 149 van de Grondwet, volstaat de vaststelling dat noch de rechtspraak over de motiveringsplicht inzake rechterlijke beslissingen, noch het artikel 149 van de

Grondwet evenwel toepasselijk zijn op administratieve beslissingen. Deze verwijzingen kunnen bijgevolg niet dienstig worden aangevoerd (RvS nr. 150.529, 21 oktober 2005).

De in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De bestreden beslissing geeft duidelijk de motieven aan op grond waarvan de beslissing is genomen.

In de motivering van de bestreden beslissing wordt aangaande de neergelegde stukken gemotiveerd:

“Overwegende dat de betrokkene een vonnis dd. 02/11/2011-03/11/2011, een getuigenverklaring dd. 18/01/2009 en een attest over vrijlating op borg dd. 15/09/2011 naar voren brengt waarbij opgemerkt moet worden dat de betrokkene deze documenten reeds naar voren had kunnen brengen tijdens de behandeling van haar eerste asielaanvraag. Overwegende dat de betrokkene opnieuw ingaat op haar vrees waarbij opgemerkt moet worden dat deze motieven terugslaan op redenen die de betrokkene gehad zou hebben om haar land van herkomst te vertalen, dat aan deze motieven geen geloof werd gehecht door de Belgische asielinstanties. Overwegende dat de betrokkene een attest van inschrijving van de gemeente van een kind naar voren brengt waarbij opgemerkt moet worden dat dit enkel is wat het is, een attest dat de betrokkene zich met een kind heeft aangemeld in een Belgische gemeente.”

Verzoekers maken niet duidelijk op welk punt deze motivering hen niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991.

Het enig middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tweeëntwintig augustus tweeduizend en twaalf door:

dhr. M. MILOJKOWIC,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

M. MILOJKOWIC